

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 Пс 009969 09 Рев
Бањалука, 24.11.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Стаке Гојковић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца О. д.о.о. Д., кога заступа пуномоћник Д. П., адвокат из Д., против туженог О.2 д.о.о. С., ради накнаде штете, в.с. 56.541,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 71 0 Пс 009969 09 Пж од 18.11.2008. године, на сједници одржаној 24.11.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањалуци број 11 71 Пс 009969 07 Пс од 9.6.2008. године, обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 56.541,00 КМ и то на име накнаде штете на возилу износ од 45.147,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 19.4.2005. године до исплате, износ од 10.600,00 КМ са законском затезном каматом почев од 4.4.2005. године до исплате, и износ од 794,00 КМ на име накнаде за вађење и шлепање возила, са законском затезном каматом почев од 6.3.2005. године до исплате. Са дијелом захтјева за исплату законске затезне камате на износ накнаде штете на возилу од 45.147,00 КМ за период од 4.3.2005. године до 19.4.2005. године тужилац је одбијен. Тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 5.574,50 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањалуци 71 0 Пс 009969 09 Пж од 18.11.2008. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена пресуда преиначи и тужбени захтјев тужиоца одбије.

Тужилац није одговорио на ревизију туженог.

Ревизија није основана.

У овој парници тужилац захтјева да му тужени надокнади материјалну штету коју је претрпио у саобраћајној незгоди коју је проузроковао возач туженог управљајући возилом туженог.

У поступку који је претходио доношењу оспорене пресуде међу парничним странкама није било спорно да се дана 4.3.2005. године догодила саобраћајна незгода на магистралном путу К.–П.–Д. у којој су учествовали возач Н. С., који је управљао аутобусом рег. Број..., власништво тужиоца и возач Д. Ј., који је управљао теретним возилом Ивецо рег. Број..., власништво туженог, те да је за настанак саобраћајне незгоде одговоран возач који је управљао возилом које је власништво туженог, јер је оглашен кривим пресудом Основног суда у Прњавору број К-57/06 од 4.9.2006. године. Проведеним доказима првостепени суд је утврдио да је на аутобусу тужиоца настала штета у износу од 45.147,00 КМ, да би за тридесет аутодана тужилац остварио измаклу корист у износу од 10.575,00 КМ, те да је на име трошкова исправљања, вађења из канала и шлепања аутобуса на релацији Ш.–Д. тужилац имао трошкове у износу од 794,00 КМ.

Код таквог стања чињеница првостепени суд је закључио да је тужени одговоран за штету коју је претрпио тужилац у смислу члана 174. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 27/78 до 57/89 и "Службени гласник РС" бр. 17/93, 3/96 и 39/03, у даљем тексту: ЗОО) те да у складу са одредбом члана 10. Закона о осигурању од одговорности за моторна возила и осталим обавезним осигурањима од одговорности („Службени гласник РС“ број 17/05, у даљем тексту: Закон о осигурању од одговорности) тужени може тражити накнаду штете директно од лица које је скривило саобраћајну незгоду, а не само од осигуравача, односно да може бирати од кога ће захтјевати накнаду. Из ових разлога је првостепени суд оцијенио неоснованим приговор пасивне легитимације који је истакао тужени и удовољио тужбеном захтјеву тужиоца.

Одлучујући о жалби туженог другостепени суд је прихватио чињенично утврђење првостепеног суда, али сматра да се у конкретном случају треба примјенити одредба члана 178. ЗОО, према којој се у случају удеса изазваног моторним возилом у покрету који је проузрокован искључивом кривицом једног имаоца, примјењују правила о одговорности по основу кривице. Зато сматра да је тужени одговоран за штету коју је претрпио тужилац, те да је правилан закључак првостепеног суда да у складу са чланом 10. Закона о осигурању од одговорности није искључена могућност да тужилац захтјева накнаду штете од виновника удеса. Из ових разлога је другостепени суд жалбене наводе туженог оцијенио неоснованим и првостепену пресуду потврдио.

Неоснован је приговор туженог да је оспорена пресуда заснована на погрешној примјени материјалног права.

Одредбом члана 7. став 1. Закона о осигурању од одговорности прописано је да осигурање од аутоодговорности покрива грађанску одговорност власника, корисника и било којег возача моторног возила према трећим странама које имају захтјев за одштету од осигураника у складу са одредбама важећег Закона о облигационим односима.

Дакле, ова одредба Закона о осигурању од одговорности директно упућује на примјену одредаба Закона о облигационим односима које регулишу питања одговорности за штету из основа осигурања од одговорности.

Одредбом члана 940. став 1. ЗОО је прописано да у случају осигурања од одговорности осигуравач одговара за штету насталу осигураним случајем само ако треће оштећено лице захтјева њену накнаду. Према одредби члана 941. ЗОО оштећено лице може захтјевати непосредно од осигуравача накнаду штете коју је претрпило догађајем за које одговара осигураник, али највише до износа осигуравачеве обавезе.

Из наведених законским одредби јасно произлази да осигуравач одговара за штету насталу осигураним случајем само ако оштећени од њега захтјева накнаду и то до износа своје обавезе. Из одредбе члана 10. Закона о осигурању од одговорности такође произлази да оштећени има право да захтјева накнаду штете од осигуравача од аутоодговорности до осигураног износа, те да то не утиче на право оштећене стране да поднесе захтјев према виновнику удеса.

Према наведеном осигурање од одговорности не искључује обавезу имаоца моторног возила који је проузроковао саобраћајну незгоду из које је произишла штета да надокнади штету оштећеном, како то погрешно сматра ревидент, већ само даје овлашћење оштећеном да у смислу напријед наведених законских прописа захтева накнаду штете и од осигуравача до износа његове обавезе.

У конкретном случају није спорно да је саобраћајну незгоду из које је настала штета, чију накнаду тужилац потражује у овој парници, проузроковао возач који је управљао возилом туженог, па је правилан закључак првостепеног суда да се на спорни однос треба примјенити одредба члана 178. став 1. ЗОО. Стога је тужени одговоран за насталу штету коју је тужилац претрпио у складу са чланом 154. став 1. у вези са чланом 178. став 1. ЗОО, а осигуравач, односно Заштитни фонд је солидарно одговоран са њим до осигураног износа у складу са одредбом члана 940. и 941. ЗОО, те члана 7. Закона о осигурању од одговорности. С обзиром да се ради о солидарној обавези, правилан је закључак нижестепених судова да тужилац има право да захтјева накнаду штете према сопственом избору од солидарних дужника, све док не буде у цјелости намирен. Пошто према одредби члана 414. став 1. ЗОО кад један солидарни дужник испуни обавезу она престаје и сви се дужници ослобађају, неоснован је приговор ревизије да постоји могућност двоструке наплате накнаде штете (од осигураника и осигуравача).

Неоснован је и приговор ревизије да је тужилац у смислу члана 10. Закона о осигурању од одговорности требао захтјевати накнаду штете од возача Јеремић Душана, који је проузроковао саобраћајну несрећу, а не од туженог. Наведени возач је проузроковао саобраћајну несрећу управљајући возилом туженог за потребе и по налогу туженог, што није оспорено, па тужени има могућност да под условима из члана 171. став 2. ЗОО од њега захтјева накнаду плаћеног износа.

Из напријед наведеног произлази да оспорена одлука нема недостатака на које указује ревизија тужиоца нити оних на које овај суд пази по службеној дужности, па је примјеном одредби члана 248. и члана 241. ЗПП ревизија одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић